

Νίκος Καββαδίας

Η ΜΑΪΜΟΥ ΤΟΥ ΙΝΔΙΚΟΥ ΛΙΜΑΝΙΟΥ

Κάποτε, σ' ένα μακρινό λιμάνι του Ινδικού,
δίνοντας μια πολύχρωμη μεταξωτή γραβάτα
σ' έναν αράπη, μια μικρήν αγόρασα μαϊμού
με μάτια γκρίζα, σκοτεινά και πονηριά γεμάτα.

Ένα τσιμπούκι δάγκωνε στο στόμα της χοντρό
και το 'βγαζε όταν ήθελε μονάχα να φυσήσει
έναν καπνό πολύ βαρύ, που, ως μου 'πε ο πουλητής,
ήταν οπίου, που από μικρή την είχε συνηθίσει.

Τις πρώτες μέρες μοναχή στις πλώρης μια γωνιά,
ξερνούσε και με κοίταζε βουβή και λυπημένη,
μα σαν επέρασε καιρός, ερχόταν μοναχή
κι ώρες πολλές στον ώμο μου ξεχνιόταν καθισμένη.

Όταν στη γέφυρα έκανα τη βάρδια της νυχτός
κι η νύστα βασανιστικά τα μάτια μου ετρυπούσε,
στον ώμο μου κρυνώνοντας στεκόταν σκυθρωπή
και σοβαρά μαζί μ' εμέ τον μπούσουλα εκοιτούσε.

Στα πόρτα της αγόραζα μπανάνες και γλυκά
κι έξω με μ' άλυσσο μικρή την έβγαζα δεμένη
κι αφού σ' όλα καθόμαστε κι επίναμε τα μπαρ,
στο φορτηγό γυρίζαμε κι οι δυο μας μεθυσμένοι.

Δε θύμωνε και μου 'δειχνε πολύ πως μ' αγαπά,
ούτε κακά την άκουσα ποτέ να μου γρυλίσει.
Φαινόταν πως συνήθισε τις κακουχίες κι εμέ,
κι εγώ σαν έναν άνθρωπο την είχα συνηθίσει.

Κάποια φορά που επήγαινα μαζί της σκεφτικός
εξέφυγ' απ' τα χέρια μου χαρούμενη και πάει.
είχε προτέρημα πολύ μεγάλο: να σιωπάει.
Μα κάτι είχε απ' την ύπουλη καρδιά της γυναικός.